

Глава първа

Сам Силвър седеше в стаята си и дъвчеше края на молива си. Уж правеше някакъв проект за училище. Всички в класа трябваше да нарисуват щит с герб, показващ нещо интересно за семейството им. И трябваше да бъде готов до утре.

Майка му и баща му управляваха ресторантчето „Веселата треска“ и всички заедно живееха в апартамента над заведението. Затова Сам нарисува една измъчена

риба и малко картофки, но не смяташе, че учителят ще остане особено впечатлен.

Огледа стаята си с отчаяно желание да измисли нещо наистина удивително за семейството си. Погледът му попадна върху старата бутилка, която беше намерил на плажа. Вътре имаше зацапан стар дублон*, който му беше изпратен от далечния му пра-дядо Джоузеф Силвър. Когато се опита да почисти дублона, той го върна назад във времето на „Морски вълк“ – пиратски кораб, кръстосващ Карибско море. Сам беше приет в екипажа на капитан Блейд и сега всеки път, когато потъркаше монетата, отново се озоваваше в 1706 година, готов за ново приключение.

* дублон – старинна златна монета

Сам скочи на крака. Разбира се! Знаеше какво точно ще нарисува на герба – „Морски вълк“.

После му хрумна още по-добра идея. Щеше да отскочи да види приятелите си – пиратите. Все пак искаше да нарисува идеално кораба на герба, а не можеше да го направи, без да се върне назад във времето и внимателно да го огледа. Пък и никои нямаше да разбере къде е отишъл. Сам можеше да гържи разходките си във времето в тайна, защото докато беше гързък морски разбойник, в настоящето не минаваше и секунда.

Той разрови купчината грехи на пода на стаята. Измъкна старите изтъркани гънки и тениската, които винаги обличаше за пиратските си приключения. Навлече ги, върза връзките на маратонките и извади дублона от бутилката. Той проблесна подканващо в ръката му. Не можеше да чака повече. Кипящ от вълнение – като добре разтърсена бутилка лимонада – Сам плю върху монетата и я потърка в ръкава си. Училищният проект, купчината грехи и всички мебели в стаята се завъртяха около него. Той стисна здраво дублона в пръстите си и затвори очи с чувството, че го засмуква гигантска прахосмукачка.

Приземи се с глухо тупване на гървен под и отвори очи. Ето, че отново беше в трюма на

„Морски вълк“. Сигурно всичките му приятели работеха горе на палубата. Нямаше търпение да ги види. Както обикновено, приятелката му Чарли беше оставила пиратските му грехи върху една бъчва. Чарли, която се бе присъединила към екипажа, бягайки от злия си пастрок, беше единствената, която знаеше тайната на Сам. Другите мислеха, че той просто от време на време отскача до дома си, за да види майка си. А тъй като всички пирати обичаха майките си, не виждаха в това нищо лошо.

Сам бързо навлече елечето, върза кърпата на врата си и мушна галекогледа в колана. Тъкмо отвори вратата на склада, готов да хукне по стълбата към главната палуба, когато нещо го спря. Единственият звук, който достигаше до него, беше плисъкът на вълните в корпуса. Защо не чуваше опъването на платната или виковете и песните на пиратите? Нещо не беше наред.

Със свито сърце Сам бавно се промъкна по стълпалата. Чу гърлен смях откъм палубата. Но това не беше човек от екипажа. Беше зъл смях, който го накара да изстине. Промъкна се още малко напред, докато очите му се изравниха с палубата.

Преглътна от ужас. Капитан Блейд и целият екипаж бяха скупчени до перилата на

левия борд, а банда главорези ги заплашваха с ножовете си. Фернандо, приятелят на Сам, изглеждаше побледнял под буйната си, къдрава коса, а Чарли го стискаше за ръката за подкрепа. Бен Хъдсън,

интендантът, беше коленичил на палубата с глава между ръцете и дори големият, вечно ведър Нег Уейнрайт изглеждаше така, сякаш всеки миг ще повърне.

На перилата на палубата над тях се беше облегнала висока фигура. Сам позна суровото, жестоко лице с превръзка на окото и прошарена брада. Това беше Черното сърце – най-противният пират на Карибите. Сам се почувства така, сякаш някой беше забил нож в сърцето му. Смъртният враг на капитан Блейд беше завзел „Морски вълк“ и беше взел целия екипаж в плен.

Сам знаеше, че неговите хора са най-смелите пирати, които някога са кръстосвали Седемте морета, но ето че сега стояха там, бледи като призраци, превити одве и изтръпнали от страх. А гръзкият капитан Блейд, който не се страхуваше от никого, беше почти паднал на колене. Нима молеше за нещо Черното сърце?

Сам разтърка очи и отново погледна екипажа. Забеляза, че всички се държат за коремите. Чуваше стонове. Не бяха изплашени, болеше ги! Какво ли им бе сторил Черното сърце?

Сам слезе на пръсти обратно в трюма. Трябваше да измисли план и да спаси екипажа. В този миг обаче нещо стисна рамото му като менгеме.

